

Thơ Tản Đà Nhớ Mãi Còn Hay

Hôm nọ anh về, em chẳng đợi
Em đi quê Nội thăm bà con.
Biết mình chưa có gì thân thiết
Cũng chẳng bao giờ ai cố nhân...

Anh chỉ là tên lính lạc loài
Sống thì...đã hết một thời trai
Còn thì...thì chỉ là mây trắng
Và tiếng ngàn năm: một mĩ mai!

Hôm nọ, anh về hăm bảy năm
Trình tờ hộ chiếu trước Công An
Ba điều bốn chuyện...rồi ra cổng
Xếp lại trong lòng chữ dọc ngang...

Mua lon nước ngọt, uống nhìn trời
Uống cái mùi thơm nước bốc hơi
Nhớ chớ tóc em chưa được vuốt
Nhớ em chỉ muốn nói em cười...

Anh về như vậy...lên xe, chạy
Qua cổng phi trường, mấy ngả tư
Ghé một hotel nghe nói giá
Gật đầu...như chấm hết câu thơ!

Sài Gòn lộng lẫy hơn thời cũ
Mà nghĩ: Buồn, vui chỉ mấy ngày
Thôi kệ nó đi...mình chỉ muốn
Về đây cho thấy...tóc em bay...

Về đây, không thấy người trong mộng
Lại nghĩ: Mộng là một Giấc Mơ
Đứng trước gương soi, mình vẫn vậy
Vẫn là Người Lính Rất Là Xưa!

...mà em đâu thích anh là Lính?
Em chẳng chờ anh, đúng, phải không?
Em ở Sơn Tây, em ngó núi
dòng Thu Giang lượn, một con sông!

*"Ba Vì Tây Lĩnh non xanh ngắt
Một Dải Thu Giang nước vẫn đầy".
Cảm tạ em nha, sông núi cũ
Thơ Tản Đà, nhé...mãi còn Hay!*

Trần Vấn Lệ